

nem dekretu od 29. maja 1845, št. 889 zbirke pravosodnih zakonov smatrati za sposobno, da se zarubi.

Ker je pa rekurent v svoji eksekutivni prošnji navel le zavarovani kapital v znesku 1000 gld., katerega mora izplačati „c. kr. priv. Assicurazioni generali“ vsled smrti Jožefa H., in pa kapital v znesku 1000 gld., kateri je bil za slučaj smrti Jožefa H. zavarovan pri „Janus“-u in ki se mora vsled smrti onega izplačati, kot objekte eksekucije, brez da bi bil naznanil, na katerega korist da so bile te glavnice zavarovane, in ker se tudi iz izpovedbe, da spadajo v njegovo zapuščino, ne more razvideti trditev, da je v njih imenovana zapuščina Jožefa H., katerej naj pripade korist, je popolnoma opravičeno, da se je odvrnila eksekucijska prošnja.

C. kr. najvišje sodišče je na izredni revizijski rekurs, katerega je uložil prositelj za rubežen, to rabsodbo iz nadsodnijskih nagibov potrdilo.

(Rabsodba najvišjega sodišča od 4. aprila 1882, št. 2513.)

G. H.

Motenje posesti.

F. S. je bil na prošnjo upnika Janeza M. od sodnije Z. postavljen za sekvestra posestva Frana M. in kot sekvester tudi od sodnije upeljan. Po upeljanji sekvestra prodal je Franjo M. kaščo, vzeto v izvršbeno cenitev Matiji P. Sekvester uložil je na to zoper Matija P. tožbo zastran motenja posesti, opiraje se na to, da je on od sodnije bil kot sekvester posestva Franjo M. upeljan, torej djanski posestnik.

Sodnija Z. uslišala je zahtevanje tožnika in sicer iz nagibov nadsodnijskih, navedenih v Glaser-Ungar-jevej zbirki pod št. 819.

Druga instanca zavrnila je tožnika iz sledečih

razlogov:

Glede na to, da je s sekvestracijo kratena le pravica lastnika do užitka, lastnik pa v vseh svojih drugih pravicah ostane nekraten, — glede na to, da ga postavljeni sekvester le z ozirom

na pobiranje (einhebung) plodov in užitka predstavlja in nikakor ne upliva na zadeve, ki ne spadajo v področje sekvestracijskega namena; — glede na to, da on s tem, da je bil upeljan za sekvestra, nikakor ni postal djanski posestnik sekvestriranega posestva, iz katerega razloga se nikakor ne more spoznati, da je bilo posestvo moteno s tem, da se je prodana kašča, stoječa na sekvestriranem posestvu, podrla in proč spravila; — slednjič glede na to, da bi se moral tožnik kot sekvester, da odvrne škodo prosilcu sekvestracije, obrniti do sekvestracijske oblasti, katera potem postavno postopa — se je morala razsodba prve instance predrugačiti in zahtevanje tožnika odbiti.

Revizijski utok se ni objavil.

Imajo-li c. kr. notarji pravico zastopati stranke?

Najvišji sodni dvor ukrenil je principijalno važno odločbo povodom naslednjega slučaja:

Neki notar obsodil se je pri prvej stopinji zaradi disciplinarnega pregreška po §§. 5 in 157 notarskega reda, ker je strankam izdeloval za plačilo uloge v kazenskih zadevah in to v kraji, kjer je nastanjen odvetnik.

Najvišje sodišče ga je z odločbo s 14. septembra 1882. št. 7125 popolnem oprostilo.

Nagibi razsodbe bili so sledeči:

„C. kr. notar sicer sam priznava, da je oddal pri c. kr. okrajnej sodnji v I. leta 1880 68 ulog, leta 1881. 86 in leta 1882. 11 ulog v kazenskih zadevah, mej temi 76 v izvršilni obravnavi, in da je za teh 165 ulog računal 823 gld. 17 $\frac{1}{2}$ kr. nagrade, od te vsote spada pa skoro polovica za koleke.

Po justičnej naredbi z 21. avgusta 1851. dovoljeno je pa notarjem zastopati stranke v sumaričnej obravnavi s tem pogojem, da se to zastopanje ne naslanja na akt, kateri je bil storjen pri njih samih in da si s tem posredovanjem ne iščejo posebnih dohodkov. Taiste naredbe morajo se smatrati veljavnimi tudi